
WAT WIBE ONS NALAAT...

IN HET AMBACHT

Wibe Veenbaas was een voorganger in het menselijk bewegen en bewogen zijn. In de jarenlange ontmoetingen met collega's en cursisten in de opleidingen en workshops die hij gaf, leerde hij velen over de essenties van ons ambacht. Wat is zijn professionele erfenis? We vroegen het vier collega-instituten.

Rouw is de achterkant van de liefde

'Het is goed zo, draai je maar om naar het leven,' fluistert hij. Zijn doordringende ogen laten mijn blik niet los. Alles in mij schreeuwt: NEE, dit wil ik niet. Ergens hoop ik op begrip, maar zijn liefdevolle doch ook strenge ogen laten me niet ontsnappen en ik draai me om naar het leven terwijl de tranen blijven stromen.

Mijn eerste ontmoeting met Wibe ergens in 1995. Een paar jaar eerder was mijn eerste liefde, de vader van mijn twee oudste kinderen, verongelukt. Ik was een vrouw in rouw, toen nog niet wetende dat ik daar mijn werk van zou maken en dat 'deze Wibe' zowel voor mij persoonlijk als ook voor ons opleidingsinstituut een groot leermeester en inspirator zou worden.

Wibe stond aan de wieg van *Land van Rouw*, was met hart en ziel betrokken en onze getuige in voor- en tegenspoed. We deelden een verhaal over gestolde liefde en rouw.

De laatste jaren was Wibe regelmatig te gast in onze opleiding. Hij was als een trotse vader die de liefde voor het ambacht aan ons heeft doorgegeven. Hij leerde ons dat rouw de achterkant is van de liefde en dat ieder verliesverhaal gehoord, gezien, erkend, ervaren en belichaamd wil worden. In zijn beste tijden kon Wibe als geen ander, al in de eerste ontmoeting, contact maken met de wond en het wonder. Hij toverde met woorden en wist je te raken op de zielelaag.

In september hebben we afscheid genomen. We hebben gehuild en gelachen en in alle verwarring was Wibe zo helder over zijn besluit.

Ik zie hem nog staan in de voordeur terwijl ik het tuinhekje sluit. Hij zwaait ons uit met tranen in zijn ogen en in mij fluistert een stem: het is goed zo, draai je maar om naar de dood!

Sabine Noten

Opleidingen Land van Rouw

foto door
Fleur Lodestijn

*Ach leer mij de achterkant van liefde te bewonen
leer mij rouwen, de snik van eenzaamheid met hart en hand te tonen.
Net als mijn lijf weet van geur bij zee en strand
de hemel en de einder als een overkant.*

WIBE VEENBAAS

Die ene zin

De bijdrage van Wibe aan het veld van persoonlijke ontwikkeling is ongekend. Hoewel we afscheid hebben genomen van Wibe, nemen we geen afscheid van zijn meesterschap en lessen. Hij heeft ontelbaar veel zoekende zielen een richting en een thuis gegeven.

Er zijn duizenden mensen die allemaal die ene zin zonder nadenken uit hun binnenste oplepelen. Die zin die Wibe aanreikte of in hen wakker maakte. Die zin die alles voorgoed veranderde in iemands leven. Zo heb ook ik levendige herinneringen aan een zin en aan een persoonlijk proces dat hij mij gunde, jaren geleden. Zijn zin was: 'Je hoeft niet altijd maar groot te zijn, je kunt ook eens leunen.'

Iemand thuis laten komen in zichzelf, dát is de meesterlijke kunst die Wibe als geen ander verstond. Dit is onlosmakelijk deel van zijn oorspronkelijkheid, die hij inbracht in het leven, in het werken met mensen, in Phoenix. Zijn meesterschap en zijn oorspronkelijkheid gaf hij, samen met Jannie, een thuis in Phoenix. Zodat velen zich daaraan konden voeden, laven en groeien.

Hij heeft het overgedragen in de handen van Morten en alle anderen bij Phoenix, die zijn meesterschap verder doorleven en ontwikkelen. We voelen het als een warm voorrecht om als volgende generatie(s) waardig en vriendschappelijk naast jullie te staan.

Mede namens alle collega's van het Bert Hellinger Instituut,
Barbara Hoogenboom

Een Meester in welkom heten

Dat Wibe en ik elkaar ooit hebben ontmoet, komt omdat Wibe, net zoals ik, het belang van de traditie erkende, de bloedlijn die ons voorgaat en ons maakt tot wie we zijn. En omdat Wibe, net zoals ik, ondanks het erkennen van het belang van de traditie, ook voorbij de vormende 'velden van relaties' dacht en openstond voor alles wat buiten de eigen traditie lag.

Hoewel ik in de eerste jaren van onze vriendschap Wibe begeleidde, was hij voor mij de Meester in het welkom heten. De ontmoeting stond voor hem centraal, hij zag de ander voor wie hij of zij was. En zo hoort een leraar toch in de eerste plaats te zijn: de leraar ziet de ander, die misschien

wel voor het eerst in zijn of haar leven wordt gezien. En die ander zien, dat kon Wibe zonder gelijke.

Gedurende mijn begeleiding leerde ik Wibe kennen als de Meester van 'het juiste woord'. En dat was nu precies wat wij als schrijvers, sprekers en lezers samen deelden. Het nauwgezet en oorspronkelijk uitdrukken van wat je eigenlijk niet kunt zeggen, dat deelden wij. En we deelden elkaars termen: Wibe nam mijn 'stokken en stromen' over en ik zijn 'aannemen' en 'De zin van al wat bestaat, is de pijn van de wond die niet overgaat'. Wat Wibe en ik ook deelden, was het ambachtelijk werken met mensen: het adequate resoneren of het afgestemde teruggeven van het zelf aan

VOOR WIBE VEENBAAS

Jij bent de plek
waar alles samenkomt
in de juiste orde
der dingen.

Zoals bij het schaatsen
de ene voet voor de andere gaat
zo vindt in jou
alles plaats in vaste regelmaat.

Zelfs de wond, de zin
van al wat bestaat,
slaat een gat in 't geheel
dat niet over gaat.

Aannemen is wat je bent,
herdenken is wat je doet,
herinneren is waarin je voorgaat,
het een plek geven is jouw grote gave.

Eenieder die zich aan jou mag laven weet
wat jij aanraakt is niet zonder;
Wibe, makker, jij leeft het wonder!

MAURICE GENKO KNEGTEL ROSHI

het zelf, zodat het zelf zichzelf voor het eerst daadwerkelijk kan aannemen. De keren dat ik hem met mensen heb zien werken waren voor mij als mede-ambachtsman een waarachtig genieten.

Naast een grote Meester was Wibe een voorbeeldige leerling: nieuwsgierig, leergierig, altijd ontvankelijk voor het

scherpen en verfijnen van zijn inzicht en ambacht. In zijn ambachtelijk werken met mensen en in zijn authentieke taal ging Wibe voor. En precies dit laat Wibe achter in en door eenieder die door hem is voorgegaan.

Maurice Genko Knegtel Roshi
Zen Meester, boeddhistisch priester, schrijver, filosoof

Geestelijk vader

Mijn reis met Wibe begon bij de workshop Leiderschap en Contracten. Daar was ik diep onder de indruk van wat Wibe allemaal zag bij mensen en ik wist meteen: van deze man wil ik leren, want wat hij ziet, wil ik ook leren zien. Ik laafde me aan zijn wijsheid, aan zijn liefde voor taal en poëzie en aan het precies duiden van de taal van het

lijf. Ik leerde over 'contact gaat voor contract', levenslessen die me later enorm hebben geholpen. Ik had mijn leermeester gevonden en deed vijf vervoltrainingen bij Wibe.

Wibe had de ontmoeting tot levenskunst verheven. Hij sloot het hele veld in, voorbij schuld, waar de diepte van

pijn of gemis waar mocht zijn. Hij wist als geen ander een bedding te maken in het contact waarin ik mezelf werkelijk gezien voelde en op een diepere laag kon aannemen; het 'aannemende hart', zoals hij het noemde.

Wibe stond aan de wieg van mijn boek Liefdesbang en als een geestelijk vader gaf hij zijn zegen, wat voor mij als een enorme steun voelde. 'Het is de bron van het bestaan, de dingen die niet overgaan', schreef hij toen in een persoonlijk gedicht aan mij. Afgelopen februari vierden we nog samen mijn tienjarige jubileum van Liefdesbang, niet beseffende dat dit onze laatste ontmoeting zou zijn.

Wat ik meeneem van Wibe, persoonlijk en professioneel, komt samen in deze quote van hem:

'Hoewel onbeantwoorde pijn aanvoelt als onherbergzaamheid in onszelf, is het onze taak haar te herbergen, zodat ze een antwoord krijgt en door ons bevestigd wordt in haar bestaan. Dat gebaar van zelfverantwoording geeft de opening naar haar werkelijk helen.'

Wibe Veenbaas

In liefde,
Hannah Cuppen

